

Vymáhající věřitel navrhl povolení exekuce na pohledávku, již má dlužník za Živnostenskou záložnou v B. ve výši plus minus Kč 40.000. Soud první stolice exekuci povolil. Rekursní soud k rekursu poddlužnice exekuční návrh zamítl. Důvody: Poddlužnice stěžuje si právem do napadeného usnesení proto, že proti předpisu § 54 čís. 3 ex. ř. v exekučním návrhu není udán právní důvod tvrzené pohledávky, která prý povinné straně ve výši plus minus 40.000 Kč proti poddlužnici přísluší, tak že se exekučnímu návrhu nedostává náležitosti předepsané zákonem, přesného označení předmětu, na který se vede exekuce. Povolení exekuce odporuje proto zákonu a jest tudíž podle § 294 čtvrtý odstavec ex. ř. poddlužník k podání rekursu proti povolení exekuce oprávněn. (Viz též Neumannův komentář k ex. ř. 2. vydání str. 243 a rozhod. Nejv. soudu ze dne 10. března 1925, R II 51/25 sb. n. s. 4796 a ze dne 15. června 1929, R V 380/29, pak ze dne 17. června 1924, R I 501/24 sb. n. s. 3983.)

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 54 čís. 3 ex. ř. má návrh na povolení exekuce obsahovati všechny údaje, jež podle povahy případu jsou důležité pro nařízení, jež má povolující soud neb exekuční soud vydati v zájmu vedení exekuce. Při exekuci na pohledávky jest tudíž udati přesně jméno a bydliště poddlužníkovo a právní důvod pohledávky, na niž se vede exekuce (Neumannův komentář z r. 1909—1910 str. 232). Udání právního důvodu jest nutné zejména proto, že způsob vedení exekuce jest rozdílný podle druhu pohledávky, na niž se vede exekuce (§§ 294, 296, 299, 320 ex. ř.). V návrhu, o který jde, není tohoto přesného určení pohledávky, příslušející prý dlužníku, co do právního důvodu, neboť mluví prostě o »pohledávce, kterou má povinná strana proti Živnostenské záložně v B. ve výši plus, minus 40.000— Kč«. Stěžovatel poukazuje ovšem i k tomu, že jeho návrh na povolení exekuce obsahuje právní důvod, ano se v něm mluví »o zabaveném kontě, které dlužník u poddlužníka nesmí vybrati, a poddlužníku se zakazuje, by nějaké příkazy dlužníka v příčině zabaveného konta uznal« a že tím jest jasně řečeno, že jde o poměr kontokorentní. Avšak význam slova »konto« jest příliš všeobecný, značící v obchodních knihách zapsanou pohledávku bez uvedení právního důvodu a nelze proto usuzovati, že »konto« to vzniklo na základě kontokorentní smlouvy (čl. 291 obch. zák.).

Čís. 10923.

Rekursní soud nemůže přihlížeti k zákonu ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931, jenž neplatil v době rozhodnutí prvního soudu, třebaže platil v době rozhodnutí rekursního soudu.

(Rozh. ze dne 22. července 1931, R I 598/31.)

Soud první stolice povolil exekuci k zajištění výživného. Rekursní soud exekuční návrh zamítl, ježto vymáhající věřitel ani netvrdil, tím méně osvědčil, že k vydobytí splatného výživného byla již vedena exekuce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelka nenapadá názor, z něhož vycházel rekursní soud, zamítaje návrh na povolení zajišťovací exekuce, nýbrž uplatňuje, že rekursní soud měl přihlížeti k zákonu ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931, který v době, kdy bylo o rekursu rozhodováno, byl v platnosti. V tom však jí nelze přisvědčiti. Tento zákon byl vyhlášen 26. ledna 1931 a jeho účinnost počala podle § 4 zák. čís. 139/19 dnem 25. února 1931. Návrh na povolení exekuce byl podán dne 18. ledna 1931. Nemohl tedy býti opřen o zákon, který ještě nebyl v platnosti. Rekursní soud přezkoumává usnesení prvního soudu podle stavu věci a práva v době, kdy první soud rozhodoval. Poněvadž řečený zákon nenabyl ještě účinnosti, nemohl rekursní soud k němu přihlížeti, třebaže v čase jeho rozhodnutí zákon ten již platil.

Čís. 10924.

Předpis § 391 ex. ř. nestanoví, že se určení doby, na niž se povoluje prozatímní opatření, má státi určením kalendářního dne. Právoplatné ukončení sporu jest událostí, jíž ona doba jest určité vymezena.

(Rozh. ze dne 22. července 1931, R I 607/31.)

Soud první stolice povolil prozatímní opatření až do právoplatného ukončení sporu. Rekursní soud vyhověl rekursu odpůrce potud, že prozatímní opatření povolil nejdéle na dobu do 31. prosince 1931.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Připojiv dodatek, v němž lhůta, na kterou se prozatímní opatření povoluje, stanovena nejdéle do 31. prosince 1931, vyhověl v pravdě rekursní soud částečně rekursu do usnesení prvního soudu, uznáv výslovně v důvodech za správnou výtku, že ona doba nebyla řádně určena (§ 391 ex. ř.). Z toho jest patrné, že rekursní soud, třebaže to ve výroku nevyslovil, změnil usnesení prvního soudu v bodě, kde lhůta ta byla stanovena až do právoplatného skončení sporu o vydání vkladní knížky. Jest proto navrhovatelka oprávněna k dovolacímu rekursu, který jest odůvodněn. § 391 ex. ř. ustanovuje jen, že usnesení, kterým se povoluje prozatímní opatření, má určití dobu, na kterou se toto opatření